

Cvetice iz rajskega vrta.

7. Gorečnost.

Gorečnost je tista čednost, ki nas nagiblje, da voljno storimo vse, kar pospešuje božjo čast in naše dušno zveličanje. Najlepši zgled te čednosti nam daje vse življenje Zveličarjevo na zemlji. Malo nam je znano iz Jezusove mladosti, pa prav to, kar je zapisano v sv. pismu, nam kaže njegovo gorečnost za čast božjo. Dvanajstletni Jezus je z veseljem šel z Marijo in Jožefom v jeruzalemski tempelj. Še večje pa je bilo njegovo veselje, ko je prvikrat stopil v prekrasno svetišče in ondi molil svojega nebeškega Očeta.

Gorečnost mora biti — kakor že beseda sama kaže — nek notranji ogenj, ki vnema in ogreva srce kristjana, da zvesto Bogu služi. Ogenj ima to lastnost, da vedno kvišku šviga in plapola. Tudi misli in želje gorečega in vnetega kristjana se morajo dvigati kvišku: hrepeneti mora po tem, da vedno bolj in bolj spozna Boga, da ga ljubi in mu služi. — V dobrem goreč otrok se bo prav pridno učil krščanskega nauka; kolikor bolj je kdo poučen v verskih resnicah, toliko bolj spozna Boga, toliko bolj ga potem tudi ljubi. Katoliška cerkev zato prav z mnogovrstnimi pripomočki pospešuje učenje krščanskega nauka. V Rimu se vrši vsako leto meseca vinotoka v navzočnosti enega izmed kardinalov, mnogo duhovnikov in drugih odličnih oseb očitno izpraševanje iz krščanskega nauka in potem obdarovanje otrok, ki so posebno dobro znali. Tistemu učencu, ki vse druge prekosi, dá kardinal častni naslov „cesar krščanskega nauka“. Zanj je pripravljen lep, vzvišen prestol, na katerega sme sesti. Otroka, ki dobita drugo in tretje darilo, se mu pridružita kot cesarjeviča; trije drugi za njimi obdarovani pa dobé čast najvišjih cesarskih uradnikov. „Cesarjevanje“ traja samo eno leto, pa mladi „cesar“ vživa v tem času veliko slave in časti. Celó k sv. očetu sme

iti, ki ga sami bogato obdaré. — Če se torej dobro znanje krščanskega nauka že pred svetom toliko časti, kolike vrednosti je šele pred Bogom.

Gorečnost se mora kazati zlasti v molitvi. Svetniki so že v mladosti goreče molili. Sv. Alojzij je molil po cele ure in sicer ves čas zbrano in pobožno. Kakor gredó drugi otroci radi igrat, tako rad je sveti Alojzij šel molit. Sv. Magdalena Paciška je velikokrat zapustila svoje tovarišice in šla v kak kotiček, da je *ondi nihče ni motil v molitvi*. Včasih morda, ljubi otrok, težko moliš in se moraš veliko premagovati, da dokončaš navadne molitve, pa tedaj ima Bog še posebno veselje nad teboj, ker vidi, kako si mu zvest. — Zlasti veliko gorečnost so razodevali svetniki v češčenju sv. Rešnjega Telesa. Ko je sv. Stanislav Kostka hodil na Dunaju v šolo, je vselej zjutraj in popoldne pred poukom obiskal Jezusa v najsvetejšem zakramentu. Sv. Jožef Kopertinski je kot deček po berglji lazil v cerkev, ker je imel bolno nogo; ko pa tudi po berglji ni mogel več hoditi, je prosil, da so ga nosili v cerkev, da je bil le blizu Zveličarja.

Ogenj ima tudi to lastnost, da sega in lovi okolo sebe, da bi užgal tudi druge reči. Prava gorečnost se pa kaže v tem, da smo tudi vneti za zveličanje bližnjega, da zanj molimo, da mu dajemo v vsem lep zgled in da ga tudi opominjamo k dobremu. Tako gorečnost razodevajo otroci, ki kot udje „Dejanja svetega detinstva“ vsak dan molijo, da bi se izpreobrnili ubogi paganski otroci.

Spoznali ste, ljubi otroci, sedem cvetic, ki jih je božji Zveličar v resnici iz nebes prinesel: to so sedmere čednosti, ki jih je On učil z besedo in zgledom. Vadite se v mladosti v njih; vse vas bo potem rado imelo in ljubilo. Kakšno vrednost imajo ti nebeški cveti, bote pa izvedeli — v nebesih. A Stroj.

